

จากที่กล่าวมาแล้ว สามารถสรุปรูปแบบการประเมินแบ่งได้เป็น 3 ประเภทตามลักษณะของพฤติกรรม ดังนี้

1) รูปแบบที่ยึดจุดมุ่งหมายเป็นหลัก (Goal - Attainment Model)

รูปแบบนี้เน้นจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์เป็นหลัก พยายามกำหนดจุดมุ่งและตีค่าจุดมุ่งหมายเหล่านี้ การประเมินจะให้คุณค่ามากน้อย พิจารณาจากวัตถุประสงค์ที่บรรลุผลสำเร็จผู้ที่เป็นผู้นำในการประเมินด้านนี้ คือ R. Tyler, R. Hammond, Metfessel และ Michael

2) รูปแบบที่ยึดเกณฑ์เป็นหลัก (Criterion Model)

เป็นรูปแบบที่อาศัยเกณฑ์เป็นหลัก เกณฑ์ในที่นี้แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เกณฑ์ภายในและเกณฑ์ภายนอก เกณฑ์ภายในได้แก่ขบวนการต่างๆ ที่จะช่วยให้วัตถุประสงค์บรรลุผล ส่วนเกณฑ์ภายนอกได้แก่ ผลของการที่วัตถุประสงค์บรรลุผล ดังนั้น ถ้าเป็นการประเมินขบวนการหรือวิธีการ ก็จัดว่าเป็นรูปแบบประเมินโดยใช้เกณฑ์ภายใน ถ้าเป็นการประเมินผล ก็จัดว่าเป็นรูปแบบประเมินโดยใช้เกณฑ์ภายนอก ซึ่งการประเมินตามรูปแบบนี้ต้องอาศัยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ตัดสินคุณค่า ผู้นำในรูปแบบการประเมินนี้ คือ M. Scriven และ R. Stake

3) รูปแบบที่ช่วยในการตัดสินใจ (Decision Model) เป็นรูปแบบที่สร้างขึ้นสำหรับหาข้อมูลเพื่อช่วยในการตัดสินใจ ของผู้ที่มีหน้าที่ในการตัดสินใจ ผู้นำในการประเมินตามรูปแบบนี้ได้แก่ สตฟเฟิลบีม (Stufflebeam) โพรวัส (Provus) และอัลคิน (Alkin)

สมสมร เทพน้ำโสมนัสส์ (2532) กล่าวว่า ในปัจจุบันนี้ รูปแบบการประเมินแบบ CIPP เป็นที่ยอมรับและถูกนำมาประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวาง ซึ่งรูปแบบนี้เป็นการประเมินหลักสูตรทั้งระบบ เป็นการมองทุกส่วนและทุกองค์ประกอบตั้งแต่ต้นจนจบ โดยให้ความสำคัญของแต่ละส่วนใกล้เคียงกัน ดังนั้น จึงเป็นการประเมินหลักสูตรในลักษณะของการวิเคราะห์ระบบ (System Analysis) ซึ่งจะครอบคลุมทั้ง นโยบาย ความคิด บัณฑิตเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์และผลกระทบ ช่วยให้สามารถตรวจสอบได้ว่า ส่วนต่างๆ ของหลักสูตรมีความสัมพันธ์ สอดคล้องกันเพียงใด มีจุดบกพร่องที่สมควรปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ สจัด อุทรานันท์ (2532) โชติ เพชรชื่น (2529) พัทรี ดันศิริ (2526) และฉลอง บุญญานันต์ (2528) ได้กล่าวถึงข้อดีของรูปแบบชิป (CIPP Model) ไว้ว่าเป็นรูปแบบที่เน้นการทำงานอย่างมีระบบเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการเสนอผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นๆ สามารถใช้ข้อมูลย้อนกลับในกระบวนการต่างๆ ต่อเนื่องกันและเป็นวัฏจักรที่ครบวงจร มีความต่อเนื่องของข้อมูลที่สำคัญสำหรับการตัดสินใจ และมีความกระจ่างในความสัมพันธ์ของส่วนองค์ประกอบทั้ง 4 ส่วน เป็นการมองตลอดทั้งโครงการ และเป็นการประเมินที่มีทั้งแบบประเมินระหว่างดำเนินการ และแบบประเมินรวบยอดอย่างสมบูรณ์

จากข้อดีดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบ ซิป (CIPP Model) เป็นแนวทางในการประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น โดยการประเมินในด้านต่างๆ ดังนี้

- 1) การประเมินบริบท เป็นการประเมินวัตถุประสงค์ โครงสร้างหลักสูตร และเนื้อหาสาระของหลักสูตร โดยประเมินจาก อาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน และผู้สำเร็จการศึกษา
- 2) การประเมินปัจจัยเบื้องต้น เป็นการประเมิน ผู้สอน ผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน วัสดุหลักสูตร สถานที่เรียน ครุภัณฑ์การศึกษาและการให้บริการต่างๆ โดยประเมินจาก อาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน และผู้สำเร็จการศึกษา
- 3) การประเมินกระบวนการ ประเมินจาก กระบวนการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล โดยประเมินจาก อาจารย์ผู้สอน นักศึกษาปัจจุบัน และผู้สำเร็จการศึกษา
- 4) การประเมินผลผลิต ประเมินคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา จากการประเมินของผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา

ซึ่งจะเป็นการประเมินคุณภาพของหลักสูตรทั้งระบบ จะทำให้ได้คำตอบว่า หลักสูตรนี้นำไปใช้ได้ดีเพียงใด ก่อให้เกิดผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย หรือมีปัญหาอุปสรรคประการใด วิธีการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาของหลักสูตร สื่อและอุปกรณ์ต่างๆ มีความเหมาะสมและเป็นไปได้เพียงใด คุณภาพของผลผลิตเป็นอย่างไร ได้ผลตอบแทนคุ้มค่าหรือไม่ จะต้องทำการปรับปรุง พัฒนา หรือแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมอย่างไร นอกจากนี้ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2523) ยังกล่าวว่า การประเมินหลักสูตรอย่างมีระบบจะทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพของหลักสูตร ข้อดี ข้อบกพร่อง ของการจัดหลักสูตรในแต่ละขั้นตอน และผลที่ได้จากการประเมินจะนำไปสู่การปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.6 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535

2.6.1 ชื่อหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์

(Diploma in Electronics)

2.6.2 ชื่อย่อ ปวส. อิเล็กทรอนิกส์ (Dip. in Electronics)

2.6.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบ สายวิชาช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

2.6.4 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร ให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ความสามารถ ดังนี้

2.6.4.1 เป็นนักวิชาการ ที่ปฏิบัติงานด้านอิเล็กทรอนิกส์ทั่วไป เครื่องมือวัดทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ อิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์สื่อสาร อิเล็กทรอนิกส์คอมพิวเตอร์ เทคนิคเสียงและวิดีโอ เครื่องใช้สำนักงาน

2.6.4.2 ปฏิบัติงานในหน้าที่ช่างเทคนิค ผู้ช่วยวิศวกร ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างวิศวกรกับช่างฝีมือ ผู้ควบคุมงานผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และปฏิบัติงานสาขาอิเล็กทรอนิกส์

2.6.4.3 ปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพ ด้วยหลักวิชาการที่มีการวางแผนและควบคุมงานอย่างรอบคอบ ประหยัด รวดเร็ว ตรงต่อเวลา แก้ปัญหาด้วยหลักวิชาการ เหตุผลและรับผิดชอบต่อนหน้าที่

2.6.4.4 มีคุณธรรม ระเบียบวินัย มีความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุงตัวเองให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ มีความขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์สุจริตและหน้าที่ความรับผิดชอบต่อสังคม

2.6.5 กำหนดการเปิดสอน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2535 เป็นต้นไป

2.6.6 คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครเข้าศึกษา

เป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ หรือเทียบเท่าซึ่งได้รับการรับรองจากหน่วยงานของรัฐแล้ว

2.6.7 วิธีการคัดเลือกผู้เข้าศึกษา

2.6.7.1 ใช้วิธีการสอบคัดเลือก ตามเกณฑ์ที่สถาบันการศึกษาหรือวิทยาเขตกำหนด

2.6.7.2 คัดเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติเฉพาะอื่นๆ ที่กำหนดไว้ในระเบียบการสอบคัดเลือก และ/หรือ วิธีการคัดเลือกของสถานศึกษาหรือวิทยาเขต

2.6.8 ระบบการศึกษา

2.6.8.1 การจัดการศึกษา

ปีการศึกษาหนึ่งแบ่งออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ และอาจจัดให้มีการศึกษาภาคฤดูร้อนได้ในภาคเรียนปกติภาคเรียนหนึ่งมีเวลาเรียน 18 สัปดาห์ สำหรับภาคฤดูร้อนให้จัด 6 - 9 สัปดาห์ โดยเพิ่มจำนวนคาบเรียนในแต่ละสัปดาห์ของแต่ละรายวิชา ให้มีจำนวนคาบเรียนครบตามหลักสูตร และควรยึดหลักการจัดการเรียนในแต่ละภาคเรียนดังนี้

- 1) จัดแบ่งวิชาแต่ละภาคเรียน โดยกระจายภาระของผู้สอนและผู้เรียนให้เหมาะสม
- 2) จัดตามลำดับรายวิชาก่อนหลัง
- 3) ภาคเรียนหนึ่งๆ ควรจัดดังนี้

3.1) รายวิชา ไม่ควรเกิน 10 รายวิชา

3.2) หน่วยกิต ไม่เกิน 30 หน่วยกิต

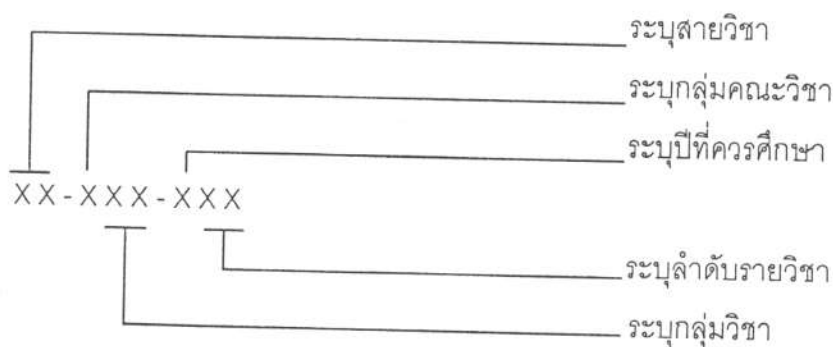
3.3) จำนวนคาบเรียนในเวลาต่อสัปดาห์ 30 - 40 ชั่วโมง

3.4) จำนวนคาบเรียนทั้งในเวลาและนอกเวลาต่อสัปดาห์ 50 - 60 ชั่วโมง

2.6.8.2 การบริหารหลักสูตรด้านวิชาการ

การบริหารหลักสูตรด้านวิชาการในวิทยาเขต ให้มีคณะผู้ทำงานด้านบริหารหลักสูตร ประกอบด้วย

- 1) ให้หัวหน้าคณะวิชาเป็นประธาน หัวหน้าแผนกวิชาเป็นกรรมการ มีหน้าที่ควบคุม จัดดำเนินการรายวิชา
- 2) แผนกวิชาที่ใหญ่มีสาขางานหลายสาขางาน อาจแบ่งส่วนงานในแผนกวิชาเป็นหมวดวิชาตามสาขางาน
- 3) การแบ่งความรับผิดชอบรายวิชาในคณะ ให้ระบุด้วยรหัสรายวิชา โดยมีระบบดังนี้

ภาพที่ 12 การระบุรหัสวิชาในหลักสูตร

2.6.8.3 การแบ่งรายเนื้อหาวิชา

ให้ปฏิบัติตามหลักการศึกษาแบบสมรรถฐาน (Competency Based Education) โดยแยกสมรรถฐานที่จำเป็น และจัดแบ่งเป็นรายวิชา หน่วยเรียน และบทเรียน มุ่งคำนึงถึงพฤติกรรมดังต่อไปนี้

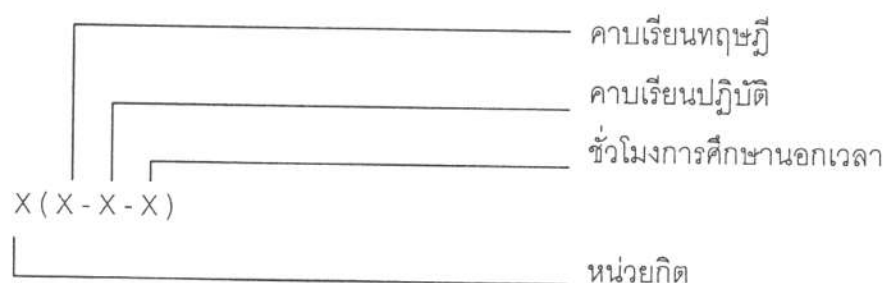
- 1) ความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญา ทักษะปฏิบัติการ
- 2) คุณลักษณะที่จำเป็น ทั้งในด้านเจตคติหรือกิจนิสัย

นอกจากศึกษารายวิชาแล้ว นักศึกษาควรฝึกงานในแหล่งประกอบการและ/หรือ ฝึกงานเสริมประสบการณ์ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริงก่อนสำเร็จการศึกษา แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของสถานศึกษา

2.6.8.4 การจัดชั่วโมงเรียน

ในการจัดชั่วโมงเรียนนั้น ได้พิจารณาถึงลักษณะการเรียนการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาสามารถเกิดขึ้นได้ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ดังนั้นควรจัดชั่วโมงให้นักศึกษาได้ศึกษาทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียน รวมสัปดาห์ละ 50 - 60 ชั่วโมง

- 1) เวลาของการเรียนรู้ของนักศึกษามี 3 ลักษณะ
 - 1.1) ชั่วโมงเรียนทฤษฎี ในชั้นเรียนและในสนาม
 - 1.2) ชั่วโมงปฏิบัติ
 - 1.3) ชั่วโมงศึกษานอกเวลา
- 2) เวลาที่นักศึกษาใช้เพื่อการศึกษาประมาณสัปดาห์ละ 50 - 60 ชั่วโมง

ภาพที่ 13 การแบ่งเวลาเรียนในหลักสูตร

2.6.8.5 การนับหน่วยกิต

ในการจัดรายวิชาต่างๆ เมื่อได้รับแบ่งรายวิชาเนื้อหา ตามหลักการศึกษาแบบสมรรถฐานตามข้อ 2.6.8.3 และให้ความหนักเบาของรายวิชาต่างๆแล้ว การนับหน่วยกิตให้ถือตามเกณฑ์ดังนี้

- 1) ชั่วโมงเรียนทฤษฎี 1 คาบเรียนต่อสัปดาห์ = 1 หน่วยกิต
- 2) ชั่วโมงเรียนปฏิบัติการในห้องเรียน หรือห้องทดลอง หรือห้องปฏิบัติการ 2 คาบเรียนต่อสัปดาห์ = 1 หน่วยกิต
- 3) ชั่วโมงปฏิบัติการในโรงฝึกงาน หรือภาคสนาม 3 คาบเรียนต่อสัปดาห์ = 1 หน่วยกิต
- 4) ชั่วโมงฝึกงานในกิจการอุตสาหกรรมหรือธุรกิจ ณ แหล่งประกอบการ 5 - 6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือประมาณ 100 ชั่วโมง = 1 หน่วยกิต หรือไม่มีหน่วยกิตก็ได้
- 5) จำนวนรวมของชั่วโมง ทฤษฎี ปฏิบัติ และศึกษานอกเวลาเรียน หารด้วยหน่วยกิตไม่เกิน 2.5 และไม่ต่ำกว่า 2.00
- 6) หน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่ต่ำกว่า 80 หน่วยกิต และไม่เกิน 88 หน่วยกิต

2.6.8.6 การจัดเอกสารหลักสูตร

หนังสือหลักสูตรและเอกสารหลักสูตรต่างๆ ได้จัดแบ่งออก ดังนี้

1) หนังสือหลักสูตรสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ประกอบด้วย

1.1) ความมุ่งหมาย เกณฑ์หลักสูตรและแผนการเรียนเสนอแนะของเฉพาะสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์

1.2) ลักษณะรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ และการเรียนลักษณะรายวิชาจะจัดเป็นหมวดวิชา เรียงตามรหัสจากน้อยไปหามาก

2) หลักสูตรรายวิชา เป็นเอกสารหลักสูตรที่บรรยายคำอธิบายรายวิชา ให้มีรายละเอียดมากพอที่ผู้สอนจะสามารถนำไปทำโครงการสอนได้ และจัดพิมพ์แยกรายวิชาเล่ม

2.6.9 ระยะเวลาการศึกษา

กำหนดระยะเวลาการศึกษา 2 ปี แต่ไม่เกินกำหนดที่ระบุไว้ในระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ว่าด้วยการวัดผลการศึกษาระดับประกาศนียบัตร พุทธศักราช 2528

2.6.10 สถานที่ และอุปกรณ์การสอน

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น

2.6.11 หลักสูตร

1) จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 87 หน่วยกิต

2) โครงสร้างหลักสูตร

2.1) หมวดวิชาพื้นฐาน	จำนวน	23	หน่วยกิต
1. วิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	จำนวน	6	หน่วยกิต
01-120-203 การพัฒนาประสบการณ์ชีวิตและสังคม			3(2-2-3)
01-210-004 เทคนิคการสื่อความหมาย			3(3-0-3)
2. วิชาภาษาศาสตร์	จำนวน	6	หน่วยกิต
01-320-101 ภาษาอังกฤษ 1			3(2-2-2)
01-320-103 ภาษาอังกฤษ 2			3(2-2-2)
3. วิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	จำนวน	9	หน่วยกิต
01-448-101 ฟิสิกส์ประยุกต์ 1			3(2-3-2)
01-520-101 แคลคูลัสและเรขาคณิตวิเคราะห์ 1			3(3-0-3)
01-520-102 แคลคูลัสและเรขาคณิตวิเคราะห์ 2			3(3-0-3)

4. วิชาพลศึกษา	จำนวน 2	หน่วยกิต
01-610-001 พลศึกษา		1(0-2-1)
01-620-001 นันทนาการ		1(0-2-1)
2.2) หมวดวิชาชีพ	จำนวน 58	หน่วยกิต
1. วิชาชีพพื้นฐาน	จำนวน 9	หน่วยกิต
04-211-106 วงจรไฟฟ้ากระแสตรง		3(2-3-3)
04-221-101 อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์		3(2-3-3)
04-241-101 เครื่องมือและการวัดไฟฟ้า		3(2-3-3)
2. วิชาชีพเฉพาะสาขา	จำนวน 31	หน่วยกิต
04-211-111 วิเคราะห์วงจรไฟฟ้า		3(2-3-2)
04-221-102 ดิจิตอลเทคนิค		3(2-3-3)
04-221-106 วงจรอิเล็กทรอนิกส์ 1		3(2-3-2)
04-221-108 วงจรพัลส์และสวิตชิง		3(2-3-2)
04-221-210 ไมโครโปรเซสเซอร์		3(2-3-2)
04-221-211 ผลิตอุปกรณ์ช่วยสอนสาขาอิเล็กทรอนิกส์		2(0-6-2)
04-221-227 วีดีโอเทคนิค 1		3(2-3-2)
04-241-211 อิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม 1		3(2-3-2)
04-250-101 โปรแกรมคอมพิวเตอร์เบื้องต้น		3(2-3-2)
04-414-101 เทคโนโลยีการผลิต		2(0-6-2)
2.3) หมวดวิชาชีพเลือกสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์	จำนวน 18	หน่วยกิต
04-221-212 การออกแบบวงจรอิเล็กทรอนิกส์		3(2-3-2)
04-221-213 เครื่องมือวัดอิเล็กทรอนิกส์ทางการแพทย์		3(2-3-2)
04-221-214 พื้นฐานทางการแพทย์สำหรับช่าง		3(3-0-2)
04-221-215 เครื่องมือวัดดิจิตอลอิเล็กทรอนิกส์		3(2-3-2)
04-221-216 เทคโนโลยีเครื่องใช้อิเล็กทรอนิกส์ ในสำนักงาน		3(2-3-2)
04-221-217 ระบบเสียง		3(2-3-2)
04-221-218 ระบบวีดีโอ		3(2-3-2)
04-221-221 โสตทัศนูปกรณ์		3(2-3-2)

04-221-222 ปัญหาพิเศษทางช่างอิเล็กทรอนิกส์	3(2-3-2)
04-221-223 ปัญหาเฉพาะพิเศษ 1	3(3-0-3)
04-221-224 ปัญหาเฉพาะพิเศษ 2	3(2-3-2)
04-221-225 ปัญหาเฉพาะพิเศษ 3	3(2-3-2)
04-221-226 โครงการพิเศษ	2(0--6-2)
04-231-201 สอนแม่เหล็กไฟฟ้า	3(3-0-2)
04-231-203 ระบบโทรคมนาคม	3(2-3-2)
04-231-207 ระบบเครื่องรับ-เครื่องส่งวิทยุ	3(2-3-3)
04-241-212 อิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม 2	3(2-3-2)
04-251-219 เทคนิคการอินเตอร์เฟส	3(2-3-2)
04-251-219 การสื่อสารข้อมูล	3(3-0-2)
04-421-219 ความปลอดภัยในโรงงาน	3(3-0-3)

2.4) วิชาเลือกเสรี จำนวน 6 หน่วยกิต

2.6.12 แผนการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์

แผนการเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ แสดงได้ดัง
ตารางที่ 2.1 - ตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.1 แผนการเรียน ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	สภาพ วิชา	หน่วยกิต			เวลาเรียน		
				ท	ป	ร	ท	ป	น
1	01-120-03	การพัฒนาประสบการณ์ชีวิตและสังคม	11	2	1	3	2	2	3
2	01-320-01	ภาษาอังกฤษ 1	11	2	1	3	2	2	2
3	01-520-01	แคลคูลัสและเรขาคณิตวิเคราะห์	13	3	0	3	3	0	3
4	01-610-01	พลศึกษา	14	0	1	1	0	2	1
5	04-211-06	วงจรไฟฟ้ากระแสตรง	211	2	1	3	2	3	3
6	04-221-01	อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	211	2	1	3	2	3	3
7	04-240-01	เครื่องมือและการวัดไฟฟ้า	211	2	1	3	2	3	3
8	04-221-02	ดิจิทัลเทคนิค	212	2	1	3	2	3	3
		รวม		15	7	22	15	18	21

ตารางที่ 2.2 แผนการเรียนปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	สภาพ วิชา	หน่วยกิต			เวลาเรียน		
				ท	ป	ร	ท	ป	น
1	01-210-04	เทคนิคการสื่อความหมาย	11	3	0	3	3	0	3
2	01-320-02	ภาษาอังกฤษ 2	12	2	1	3	2	2	2
3	01-448-01	ฟิสิกส์ประยุกต์	13	2	1	3	2	3	2
4	01-520-02	แคลคูลัสและเรขาคณิตวิเคราะห์ 2	13	3	0	3	3	0	3
5	01-620-01	นันทนาการ	14	0	1	1	0	2	1
6	04-211-11	วิเคราะห์วงจรไฟฟ้า	212	2	1	3	2	3	2
7	04-221-06	วงจรอิเล็กทรอนิกส์ 1	212	2	1	3	2	3	2
8	04-250-01	โปรแกรมคอมพิวเตอร์เบื้องต้น	212	2	1	3	2	3	3
9	04-414-01	เทคโนโลยีการผลิต	212	0	2	2	0	6	2
		รวม		16	8	24	16	22	20

ตารางที่ 2.3 แผนการเรียนปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	สภาพ วิชา	หน่วยกิต			เวลาเรียน		
				ท	ป	ร	ท	ป	น
1	01-221-108	วงจรพัลส์ และสวิตชิง	212	2	1	3	2	3	3
2	04-221-207	วงจรอิเล็กทรอนิกส์ 2	212	2	1	3	2	3	3
3	04-221-210	ไมโครโปรเซสเซอร์	212	2	1	3	2	3	2
4	04-221-211	ผลิตอุปกรณ์ช่วยสอนสาขาอิเล็กทรอนิกส์	212	0	2	2	0	6	2
5	04-221-227	วิดีโอเทคนิค 1	212	2	1	3	2	3	2
6	04-241-211	อิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม 1	212	2	1	3	2	3	2
7	04-221-222	ปัญหาพิเศษทางช่างอิเล็กทรอนิกส์	3	2	1	3	2	3	2
		รวม		12	8	20	12	24	16

ตารางที่ 2.4 แผนการเรียนปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	สภาพ วิชา	หน่วยกิต			เวลาเรียน		
				ท	ป	ร	ท	ป	น
1	04-221-217	ระบบเสียง	22	2	1	3	2	3	2
2	04-221-218	ระบบวิดีโอ	22	2	1	3	2	3	2
3	04-231-201	สนามแม่เหล็กไฟฟ้า	22	3	0	3	3	0	3
4	04-231-203	ระบบโทรคมนาคม	22	2	1	3	2	3	2
5	04-231-207	ระบบเครื่องรับ-เครื่องส่งวิทยุ	22	2	1	3	2	3	3
6	04-241-212	อิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม 2	22	2	1	3	2	33	2
7	04-321-205	สายส่งสายอากาศวิทยุ	3	2	1	3	2		2
		รวม		15	6	21	15	18	16

สภาพวิชา

1.1 = กลุ่มวิชาสังคมและมนุษยศาสตร์

1.2 = กลุ่มวิชาภาษาศาสตร์

1.3 = กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

1.4 = กลุ่มวิชาพลศึกษา

2.11 = กลุ่มวิชาชีพพื้นฐาน

2.12 = กลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขา

2.2 = กลุ่มวิชาชีพเลือก

3 = กลุ่มวิชาเลือกเสรี

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตรด้วยรูปแบบการประเมินแบบชิป (CIPP Model) ทั้งงานวิจัยภายในประเทศ และงานวิจัยจากต่างประเทศอย่างหลากหลาย เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้ จากผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

2.7.1 งานวิจัยภายในประเทศ

ศุภนิธย์ ทรงสัตย์ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษาชั้นสูง พ.ศ. 2529 สาขาวิชาเอกรักษาความปลอดภัย กรมพลศึกษาโดยใช้รูปแบบการประเมินแบบชิป (CIPP Model) สรุปผลการประเมินได้ดังนี้

1. ด้านบริบท พบว่า ความมุ่งหมายในภาพรวมของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับปัจจัยภายนอกมาก แต่ในภาพเฉพาะของสาขาวิชาเอกรักษาความปลอดภัย มีความสอดคล้องค่อนข้างน้อย และความสอดคล้องภายในของหลักสูตร พบว่า มีความชัดเจนของภาษาและสามารถนำไปปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและมีการระบุถึงความเป็นผู้รักษาความปลอดภัยที่ดีค่อนข้างมาก ในเรื่องโครงสร้างของหลักสูตรส่วนใหญ่มีความเหมาะสมดี เนื้อหารายวิชาต่างๆ ในหลักสูตรมีความน่าสนใจและทันสมัย แต่ยังคงมีความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาค่อนข้างมาก เนื้อหารายวิชาส่วนใหญ่มีประโยชน์และจำเป็นต่อการประกอบอาชีพ

2. ปัจจัยเบื้องต้น ด้านอาจารย์และนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา พบว่า ความเชี่ยวชาญในเนื้อหา ปริมาณอาจารย์กับรายวิชา และทัศนคติความประทับใจในการสอนตามหลักสูตรนี้มีค่อนข้างน้อย ในด้านนักศึกษานั้น พื้นความรู้ทัศนคติ และความมั่นใจในความก้าวหน้าในการศึกษามีค่อนข้างน้อย ในเรื่องส่วนประกอบที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนมีความเพียงพอค่อนข้างน้อย คุณภาพค่อนข้างต่ำ แต่การใช้บริการสะดวกค่อนข้างมาก

3. ด้านกระบวนการ พบว่า การจัดการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ยกเว้นในเรื่องสื่อการสอน เอกสารตำรา และความน่าสนใจของวัสดุอุปกรณ์ บรรยากาศในการเรียนทฤษฎี แบบทดสอบต่างๆ การเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการวางหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล และการปรับปรุงวิธีการสอนของอาจารย์มีความเหมาะสมค่อนข้างน้อย

4. ด้านผลผลิต ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ. 2529 สาขาวิชาเอกการรักษาความปลอดภัย มีคุณลักษณะทั่วไปและคุณลักษณะทางวิชาชีพตรงตามที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมาย

สมหญิง จันทุไทย (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกพลศึกษาของสภาการฝึกหัดครู (ฉบับปรับปรุง) พุทธศักราช 2524 โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบชิป (CIPP Model) ประเมินบริบท ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านบริบท ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู และสอดคล้องตามแนวการจำแนกความมุ่งหมายการศึกษาทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย แต่เน้นในด้านจิตพิสัยมากที่สุด ความมุ่งหมาย ของหลักสูตรบางข้อยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควรในด้านการใช้ภาษา ควรปรับปรุงความมุ่งหมายให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน และควรเรียงลำดับความสำคัญของความมุ่งหมายในด้านโครงสร้างของหลักสูตร ควรปรับปรุงจำนวนหน่วยกิตวิชาเอกพลศึกษา ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ เนื้อหาของหลักสูตรไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรครบทุกข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดเนื้อหาด้านจิตพิสัย และเนื้อหาบางวิชาซ้ำซ้อนกัน

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น ปัจจัยที่สนับสนุนการนำหลักสูตรไปใช้ไม่เหมาะสมเท่าที่ควรเพราะอุปกรณ์การเรียนการสอนมีค่อนข้างน้อย และไม่ครบตามรายวิชาในหลักสูตร ตำราเรียนมีน้อยไม่ทันสมัย สถานที่เรียนมีไม่เพียงพอ

3. ด้านกระบวนการ กระบวนการของหลักสูตรโดยส่วนรวม มีความเหมาะสมในด้านการสอนของอาจารย์ แต่ในด้านการเรียนของนักศึกษายังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร เพราะนักศึกษามีลักษณะเป็นผู้รับ มีการซักถามและแสดงความคิดเห็นน้อย ส่วนในด้านการวัดและการประเมินผลโดยส่วนรวมมีความเหมาะสม แต่มีบางเรื่องที่ต้องปรับปรุง เช่น อาจารย์ผู้สอนลำเอียง และไม่มีเกณฑ์มาตรฐานในการวัดและการประเมินผล

4. ด้านผลผลิต บัณฑิตโดยส่วนรวม มีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการเป็นครูพลศึกษา แต่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตยังมีความต้องการให้บัณฑิตมีคุณสมบัติสูงกว่าที่เป็นจริง

พัชรา เลิศประเสริฐศิริ (2532) ได้ทำการประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกสุศึกษา 2529 ในวิทยาลัยพลศึกษาโดยใช้รูปแบบการประเมินแบบชิป (CIPP Model) ประเมินสภาพแวดล้อม ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการและผลผลิต การประเมินสภาวะแวดล้อมได้แก่ การประเมินวัตถุประสงค์ และเนื้อหาของหลักสูตร การประเมินปัจจัยเบื้องต้นได้แก่ การประเมินคุณภาพอาจารย์ การประเมินกระบวนการได้แก่ การประเมินกระบวนการเรียนการสอน และการบริหารหลักสูตร การประเมินผลผลิตได้แก่ การประเมินคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริหาร ครูผู้สอน นักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านสภาวะแวดล้อม ได้แก่ วัดอุปประสงค์ของหลักสูตรสอดคล้องตามแนวการจำแนก วัดอุปสงค์ของการศึกษาทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย และวัดอุปสงค์ของหลักสูตรสามารถสนองความต้องการของสังคม ในด้านเนื้อหาของหลักสูตร มีความสอดคล้องกับ วัดอุปสงค์ของหลักสูตร และสามารถสนองต่อความต้องการของสังคมได้ และควรเพิ่มเนื้อหาที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ การจัดการ และภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ นอกจากนั้นยังไม่ควรตัดวิชาสุขภาพส่วนบุคคลและชุมชนออก เนื่องจากวิชานี้มีประโยชน์อย่างมากทางด้านสุขภาพทั้งต่อตัวเอง ครอบครัว และสังคม
 2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น ได้แก่ คุณภาพอาจารย์มีความเหมาะสม เนื่องจากอาจารย์ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาด้านสุศึกษา มีความตั้งใจในการถ่ายทอดวิชาความรู้และประสบการณ์แก่นักศึกษา พร้อมทั้งมีคุณสมบัติที่ดีของครูสุศึกษา แต่จำนวนอาจารย์ที่จบสาขาสุศึกษายังมีไม่เพียงพอ การสอนในภาควิชาสุศึกษาต้องอาศัยอาจารย์ผู้สอนที่จบจากสาขาวิชาอื่น เช่น พลศึกษา พยาบาล และสังคมวิทยา เป็นต้น นอกจากนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรจัดสัมมนาทางวิชาการ หรืออบรมทางวิชาการ หรือการศึกษาต่อ เพื่อพัฒนาคุณภาพอาจารย์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
 3. ด้านกระบวนการ ได้แก่ กระบวนการเรียนการสอน โดยส่วนรวมมีความเหมาะสม แต่มีเรื่องที่ต้องปรับปรุง คือ ควรจะเน้นภาคปฏิบัติมากขึ้น และควรพัฒนาเทคนิคการสอน และสื่อการสอนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ในด้านการบริหารหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง เนื่องจากการบริหารหลักสูตรในด้านต่างๆ อยู่ในเกณฑ์ดี เช่น การยึดวัดอุปสงค์ของหลักสูตรเป็นหลักในการทำงาน และมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณภาพดี เป็นต้น ยกเว้นวิธีการคัดเลือกนักศึกษา ซึ่งควรปรับปรุงให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น
 4. ด้านผลผลิต ผู้สำเร็จการศึกษาโดยส่วนรวมมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการเป็นครูสุศึกษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป และการประกอบอาชีพทั้งในภาครัฐบาลและเอกชน
- สุรางค์รัตน์ กัญมาศ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหา และข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหายุ่งเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 ประเภทวิชาเกษตรกรรม ของวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา ได้สรุปผลเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาย่งเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร โดยใช้แบบสอบถามผู้บริหาร จำนวน 326 คน ครู-อาจารย์ จำนวน 643 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 1,032 คน ผลการวิจัยสรุปว่า

1. ด้านจุดหมายของหลักสูตร พบว่า จุดหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้สูงเกินไป ยากต่อการปฏิบัติให้บรรลุจุดหมายได้และไม่สอดคล้องกับความสนใจตามวัยของผู้เรียน ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาคือ ควรกำหนดจุดหมายให้สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง รวมทั้งควรสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความต้องการ ความสนใจ วุฒิภาวะ และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนโดยกำหนดจุดหมายให้สอดคล้องกัน
 2. ด้านโครงสร้างของหลักสูตร พบว่า การกำหนดสัดส่วนระหว่างหมวดวิชาพื้นฐานต่อหมวดวิชาชีพเกษตร (ไม่รวมฝึกงาน 400 คาบ) ในกลุ่มวิชาเลือกเป็น 1,140 คาบ : 3,040 คาบ หรือ ประมาณ 1 : 2.7 ซึ่งเห็นว่าสัดส่วนที่กำหนดด้อยเกินไปสำหรับหมวดวิชาชีพเกษตรควรปรับอัตราส่วนเป็น 1 : 3 โดยลดจำนวนรายวิชาของบางกลุ่มวิชาในหมวดวิชาชีพพื้นฐานให้น้อยลง
 3. ด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร พบว่า ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชามาก แต่ระยะเวลาเรียนแต่ละภาคสั้น ทำให้สอนไม่ครบตามหลักสูตรโดยเฉพาะวิชาเกษตรที่มีภาคปฏิบัติควรปรับภาคเรียนให้เป็น 2 ภาคเรียนปกติ และ 1 ภาคฤดูร้อนต่อปี พร้อมทั้งปรับปรุงเนื้อหาวิชาที่ไม่เหมาะสมกับจำนวนคาบที่เรียนต่อสัปดาห์ให้สัมพันธ์กัน
 4. ด้านการเปิดกลุ่มวิชาชีพเลือก และการจัดเวลาเรียนตามหลักสูตร พบว่าระยะเวลาเรียนแต่ละภาคเรียนสั้นมาก นักศึกษาไม่สามารถเรียนรู้การปฏิบัติได้ครบวงจรในวิชาเกษตร จึงทำให้ไม่เกิดทักษะในอาชีพตามจุดหมายของหลักสูตร
 5. ด้านการสอน และ ครู-อาจารย์ผู้สอน พบว่า การเรียนการสอนในชั้นเรียนส่วนมากนักศึกษาจะได้เรียนแต่ภาคทฤษฎี ซึ่งการสอนวิชานั้น การเรียนโดยการปฏิบัติจริง เป็นหัวใจสำคัญในการสอน แต่พบว่า กิจกรรมฟาร์มยังไม่ประสบผลสำเร็จในการดำเนินงานจนสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักศึกษา ควรมีการปรับปรุงงานฟาร์มให้มีประสิทธิภาพ สามารถเป็นแหล่งความรู้และประสบการณ์ที่ดีให้กับนักศึกษา
- ครู-อาจารย์ ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ควรจัดให้มีการประชุม สัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับหลักสูตร ให้แก่ผู้สอนได้มีความรู้ความเข้าใจ เพื่อสามารถนำหลักสูตรไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ
- สำหรับวิธีการสอนที่ครู-อาจารย์ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนยังไม่เหมาะสม มักใช้วิธีการสอนแบบบรรยายโดยไม่ใช้สื่อการสอน ผู้สอนควรปรับปรุงวิธีการสอนให้เหมาะสม
6. ด้านตัวนักศึกษา จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาขาดความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม 220 คาบ ควรจัดลักษณะของกิจกรรมที่เร้าใจให้นักศึกษาเกิดความสนใจ

ความแตกต่างระหว่างพื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษา ทำให้เป็นปัญหาในการเรียนการสอน โดยเห็นว่านักศึกษามีความรู้พื้นฐานจากระดับมัธยมต่างกัน ควรจัดให้มีการสอนเสริมบางเรื่องของเนื้อหาวิชาที่นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ไม่พอ

เรื่องที่นักศึกษาเห็นว่า เป็นปัญหาลำคัญได้แก่ ความมั่นใจว่ามีความรู้ความสามารถ ในการนำความรู้ที่เรียนไปปฏิบัติได้เป็นอย่างดี โดยเห็นว่าไม่มีความมั่นใจว่ามีความรู้ความสามารถพอควรเร่งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นกว่าเดิม เน้นการสอนภาคปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี

7. ด้านสถานที่เรียนและอุปกรณ์การสอน จากการวิจัยพบว่า ยังขาดแคลนคู่มือการสอนรายวิชาต่างๆ ที่เปิดสอนไปแล้ว ควรเร่งจัดทำคู่มือการสอนในรายวิชาที่ยังไม่มี

ความทันสมัยของตำรา เอกสารที่มีอยู่ไม่ทันสมัย วิทยาลัยควรจัดสรรงบประมาณสำหรับซื้อหรือผลิตตำรา เอกสารทางวิชาการและวารสารต่างๆ เพิ่มเติมตามความเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน

เครื่องมือและอุปกรณ์บางอย่างไม่มี บางอย่างมีแต่ไม่พอหรือไม่เหมาะกับการใช้งาน วิทยาลัยควรจัดหารายได้ด้านอื่น นอกเหนือจากงบประมาณที่ได้รับ เพื่อนำเงินมาซื้ออุปกรณ์การเรียนการสอน

8. ด้านการวัดผล ประเมินผล จากการวิจัยพบว่า ความเหมาะสมของแบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดผลการเรียน การสอนภาคทฤษฎียังไม่ค่อยได้มาตรฐาน วัดผลได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ควรจัดทำแบบทดสอบมาตรฐานรายวิชาต่างๆ ให้กับวิทยาลัยเกษตรได้ใช้ให้เป็นแนวทางเดียวกัน

9. ด้านการใช้หลักสูตร จากการวิจัยพบว่า ปัญหาที่สำคัญได้แก่ การเปิดกลุ่มวิชาชีพเลือก และการจัดเวลาเรียนตามหลักสูตร เนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ครู-อาจารย์ นักศึกษา สถานที่เรียน และ อุปกรณ์การสอน เป็นปัญหาที่สำคัญมาก ส่วนปัญหาด้านการวัดผล ประเมินผลจุดหมายของหลักสูตร และโครงสร้างของหลักสูตรเป็นปัญหาน้อย ควรหาทางปรับปรุงแก้ไขโดยเร่งด่วน

สมสมร เทพนาโสมนัสส์ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พุทธศักราช 2527 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบชิป (CIPP Model) ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านบริบท การกำหนดความมุ่งหมายของหลักสูตร มีความสอดคล้องกับปัจจัยภายนอกและมีความชัดเจนของภาษา สามารถนำไปปฏิบัติได้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม

และระบุถึงความเป็นนักคหกรรมศาสตร์ดีปานกลางค่อนข้างมาก โครงสร้างของหลักสูตรเกี่ยวกับ จำนวนหน่วยกิตรวม หน่วยกิตหมวดวิชา และหน่วยกิตรายวิชา ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมดี เนื้อหาของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิตและเนื้อหาวิชาที่มีประโยชน์ และมีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพปานกลางค่อนข้างมาก

2. ปัจจัยเบื้องต้น ด้านอาจารย์และนักศึกษา ในวิทยาเขตส่วนใหญ่มีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ระดับปานกลางค่อนข้างมาก ยกเว้นส่วนประกอบอื่นๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน ส่วนใหญ่มีความเพียงพอระดับปานกลางค่อนข้างน้อย คุณภาพค่อนข้างต่ำ และความสะดวกในการใช้บริการระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

3. กระบวนการผลิต การจัดการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลการเรียนการสอน โดยทั่วไปมีความเหมาะสมอยู่ในปานกลางระดับค่อนข้างมาก ยกเว้นบรรยากาศการเรียนภาค ทฤษฎี การให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการวางแผนหลักเกณฑ์การวัดผลและประเมินผล และการปรับปรุง การสอนของอาจารย์มีความเหมาะสมปานกลางค่อนข้างน้อย

4. ผลผลิต ผู้สำเร็จการศึกษา จากหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา คหกรรมศาสตร์ทั่วไป มีคุณลักษณะด้านวิชาชีพตรงตามที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตร ค่อนข้างมาก

อัจจิมา สวัสดิ์ชีวิน (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกนาฏศิลป์และการละคร ระดับอนุปริญญา ของสภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช 2528 โดยใช้รูปแบบการประเมินแบบชิป (CIPP Model) ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านบริบท พบว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาเอกนาฏศิลป์และการละครสอดคล้อง ตามแนวการจำแนกจุดมุ่งหมายของการศึกษาของบลูมทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และ ทักษะพิสัย สำหรับภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย แต่จุดมุ่งหมายยังไม่สอดคล้องกับสภาพ สังคมปัจจุบัน

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น พบว่า โครงสร้างของหลักสูตรควรปรับปรุงจำนวนหน่วยกิตใน หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป และหมวดวิชาเฉพาะด้าน รวมทั้งปรับปรุงชั่วโมง ในภาคทฤษฎีและภาค ปฏิบัติของหมวดวิชาเฉพาะด้าน สำหรับเนื้อหาของหลักสูตรยังมีความซ้ำซ้อนและเนื้อหาของหลักสูตรกว้างมาก ด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ และไม่ทันสมัย ตำราเรียนมีน้อยไม่ เพียงพอสำหรับการค้นคว้า สถานที่เรียนยังไม่เหมาะสม ต้องปรับปรุง เช่น แยกห้องปฏิบัติและห้อง ทฤษฎีให้อยู่คนละส่วนกัน

3. ด้านกระบวนการ อาจารย์มีความเห็นว่า กระบวนการเรียนการสอน โดยส่วนรวมมีความเหมาะสมในด้านการสอน แต่นักศึกษาเห็นว่ายังไม่เหมาะสม เช่น การให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ส่วนในด้านการวัดและประเมินผลโดยส่วนรวมมีความเหมาะสม แต่ในบางเรื่องต้องปรับปรุง เช่น เกณฑ์ในการให้คะแนนภาคปฏิบัติ ความยุติธรรมในการให้คะแนน

4. ด้านผลผลิต ผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา เห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติโดยส่วนรวมมีความเหมาะสมมาก แต่ผู้บังคับบัญชามีความต้องการให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ในทุกๆ ด้าน ยกเว้นการกำกับกับการแสดงและการติดต่อพบปะครั้งที่ผู้บังคับบัญชาต้องการน้อย

ขวัญใจ มณีวงศ์ (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ นักศึกษา และบัณฑิต มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหาวิชา บัณฑิตที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน กระบวนการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับน้อย และอาจารย์ นักศึกษา บัณฑิต และผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเห็นว่า บัณฑิตที่สำเร็จจากหลักสูตรนี้มีคุณลักษณะทั่วไปและคุณลักษณะเฉพาะทางวิชาชีพที่พึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในระดับมาก

สุนทรี แก้วมาลัยตระกูล (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกสุขศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร โดยใช้รูปแบบชิป (CIPP Model) ประเมินบริบท ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการและผลผลิต ผลการวิจัยพบว่า

1. การประเมินบริบท ได้แก่ วัตถุประสงค์ของหลักสูตรยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร ในด้านความชัดเจนควรปรับปรุงให้มีเอกลักษณ์วิชาชีพเฉพาะตัวมากขึ้นในด้านโครงสร้างของหลักสูตรควรปรับปรุงให้มีเอกลักษณ์วิชาชีพเฉพาะตัวมากขึ้นในด้านโครงสร้างของหลักสูตรควรปรับปรุงวิชาในวิชาชีพพื้นฐานเฉพาะด้าน และวิชาพื้นฐานทั่วไปให้เป็นรายวิชาทางวิทยาศาสตร์ และ หรือ วิทยาศาสตร์สุขภาพให้มากขึ้น ควรเพิ่มจำนวนหน่วยกิตที่ต้องเรียนในหลักสูตรครบทุกข้อ ควรเพิ่มรายวิชาทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรยังมีความซ้ำซ้อนกันอยู่มาก

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น ปัจจัยที่สนับสนุนการนำหลักสูตรไปใช้ซึ่งได้แก่ อุปกรณ์การเรียนการสอน ตำราเรียน และสถานที่เรียน ยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควรทั้งทางด้านปริมาณ คุณภาพและความสะดวกในการเบิก ยืม หรือรับบริการ

3. ด้านกระบวนการ กระบวนการเรียนการสอนยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควรทั้งในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้และ ทักษะนอกเหนือจากในชั้น

เรียน ควรเพิ่มระยะเวลาการฝึกงานให้มากขึ้น การวัดผลและประเมินผลยังขาดความเข้าใจที่ตรงกัน ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน โดยเฉพาะในด้านหลักการและมาตรฐานที่ชัดเจน และมุ่งเน้นวัดความจำและเนื้อหามากกว่าความคิดสร้างสรรค์

4. ด้านผลผลิต บัณฑิตส่วนใหญ่มีงานทำ และส่วนใหญ่เป็นงานเอกชน ผู้ใช้บัณฑิตภาครัฐบาลมีความต้องการเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิต เกือบทุกคุณสมบัติเหมาะสมมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันส่วนผู้ใช้บัณฑิตภาคเอกชนมีความต้องการเกี่ยวกับคุณสมบัติของบัณฑิตเพียงบางคุณสมบัติ และให้มีคุณสมบัติเหมาะสมมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเช่นเดียวกับภาครัฐบาล

เกษกานดา สุภาพจน์ (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา - การเลขานุการ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทุมศักราช 2529 โดยใช้รูปแบบชิป (CIPP Model) เป็นกรอบในการประเมินในด้านความมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหาของหลักสูตร สื่อการเรียนการสอน วัสดุหลักสูตร สถานที่เรียน กระบวนการเรียนการสอนและประสิทธิภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

1. การประเมินบริบท ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาเอกธุรกิจศึกษา การเลขานุการ มีความสอดคล้องตามแนวการจำแนกความมุ่งหมายทางการศึกษาทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย แต่เน้นในด้านทักษะพิสัย และพุทธิพิสัยมากกว่าจิตพิสัย ส่วนในด้านการใช้ภาษาของความมุ่งหมายของหลักสูตรบางข้อยังไม่เหมาะสม แต่มีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรธุรกิจเป็นส่วนมาก ข้อเสนอแนะควรปรับปรุงความมุ่งหมายให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบันในด้านโครงสร้างของหลักสูตร ควรปรับปรุงจำนวนหน่วยกิตในวิชาเอกธุรกิจศึกษา - การเลขานุการ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เนื้อหาของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นส่วนมาก มีบางรายวิชาขาดเนื้อหาทางด้านจิตพิสัย และบางรายวิชาซ้ำซ้อนกัน

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น ด้านสื่อการเรียนการสอน วัสดุหลักสูตรและสถานที่เรียน ยังไม่เหมาะสม เพราะอุปกรณ์การเรียนการสอนบางประการมีคุณภาพค่อนข้างต่ำ และไม่เพียงพอ เช่น เครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้า เครื่องอัดสำเนา และเครื่องคอมพิวเตอร์ ตำราเรียน ด้านเลขานุการทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศมีน้อย ไม่ทันสมัย และไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน ส่วนสถานที่เรียนมีสภาพไม่เหมาะสม และไม่เพียงพอกับการเรียนการสอน

3. ด้านกระบวนการเรียนการสอน จำนวนผู้สอนทางด้านเลขานุการมีน้อยควรมีการส่งเสริมและพัฒนาทางด้านวิชาการและคุณธรรม ผู้บริหารควรให้ความสนใจและทำความเข้าใจกับการเรียนการสอนในวิชาเอกธุรกิจศึกษา - การเลขานุการให้มากกว่าที่เป็นอยู่

ด้านการเรียนของนักศึกษา มีความเหมาะสมปานกลาง ส่วนในด้านการวัดและประเมินผล โดยส่วนรวมมีความเหมาะสม แต่ควรปรับปรุงในเรื่องการวางแผนการวัดผลและประเมินผลให้ชัดเจน และอาจารย์ควรมีความยุติธรรมในการวัดผลและประเมินผล

4. ด้านประสิทธิภาพของผู้สำเร็จการศึกษา โดยส่วนรวมมีความเหมาะสมมาก การปฏิบัติงานทั้งทางด้านการสอนและงานในสำนักงานมีประสิทธิภาพ เป็นที่พอใจของผู้บังคับบัญชา และควรปรับปรุงทักษะในด้านการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะด้านการใช้คอมพิวเตอร์ เครื่องใช้สำนักงาน และ ควรเน้นการปลูกฝังจรรยาบรรณทางอาชีพให้มากกว่าที่เป็นอยู่

ศุภพงษ์ ปิ่นเวหา (2533) ได้วิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ ข้างอุตสาหกรรม ศึกษาเฉพาะวิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้รูปแบบซีป (CIPP Model) ในการประเมิน ซึ่งได้ผลการศึกษาดังนี้

1. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านบริบท พบว่า จุดประสงค์ของหลักสูตรชัดเจนดี โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสม เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดประสงค์และโครงสร้างของหลักสูตรดี แต่ควรเพิ่มเวลาในการเรียนแต่ละรายวิชา

2. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านปัจจัยป้อนเข้า พบว่า อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี โดยมีวุฒิทางการศึกษา เคยได้รับการอบรมวิชาชีพครู หรือวิชาการศึกษามาแล้ว มีประสบการณ์ในการสอนวิชาคณิตศาสตร์มากกว่า 3 ปี ส่วนใหญ่มีชั่วโมงสอนมาก และมีหน้าที่พิเศษนอกเหนือจากงานสอน

นักศึกษาส่วนใหญ่ชอบ และเห็นความจำเป็นในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ข้างอุตสาหกรรมแต่ส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ไม่ดีนัก ไม่สนใจค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมหรือซักถาม เมื่อมีปัญหา สำหรับวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ใช้ในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ข้างอุตสาหกรรมมีจำนวนน้อย ส่วนการสนับสนุนทางด้านงบประมาณได้รับอย่างเพียงพอ

3. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านกระบวนการใช้หลักสูตร พบว่า การจัดกิจกรรม การเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจดีพอสมควร แต่การสอนส่วนใหญ่ยังใช้การบรรยาย ไม่ค่อยมีการนำนวัตกรรม หรือ เทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ และไม่ค่อยมีกิจกรรมเสริมเท่าที่ควร

ในเรื่องการประเมินผลการเรียนนั้น ประเมินได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา แต่ไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างของนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชามากนัก ส่วนด้านการบริหารและการบริการหลักสูตรนั้น ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริหารและฝ่ายวิชาการพอสมควร

4. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านผลผลิต พบว่า ผลที่ได้จากการเรียนการสอนไม่บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรเท่าที่ควร นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ข้างอุตสาหกรรมอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ และคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ข้าง อุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ข้างอุตสาหกรรม เฉพาะสาขา อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมชัย จรรย์ยาโพบูลย์ (2534) ได้วิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533) ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตรใน เขตการศึกษา 10 ได้ผลการศึกษาดังนี้

1. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านบริบท พบว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความชัดเจน ตอบสนองความต้องการของนักเรียน โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสม เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร แต่การจัดเนื้อหาวิชาขาดความต่อเนื่องและความสัมพันธ์กัน

2. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านปัจจัยป้อนเข้า พบว่า ครูไม่เข้าใจหลักสูตร ไม่ทำแผน การสอน สอนไม่ตรงตามแผนการสอน ใช้วิธีการสอนเดิม ไม่ติดตามหลักสูตรปัจจุบัน สอนไม่ทัน ตามโครงการสอน มีชั่วโมงสอนมาก ไม่พร้อมที่จะสอนหลายวิชา ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่อง การวัดผล

นักเรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ขาดความตั้งใจและกระตือรือร้น ไม่กล้าซักถาม หรือแสดงความคิดเห็น วัสดุอุปกรณ์ เอกสารหลักสูตรมีไม่เพียงพอ ส่วนการสนับสนุนด้านงบประมาณมีอยู่จำกัด

3. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านกระบวนการใช้หลักสูตร พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่ยึดครูเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน ทำให้การเรียนการสอนไม่มี ประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ในเรื่องการประเมินผลการเรียนนั้นครูประเมินผลได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้ ส่วนด้านการบริหารและการบริการหลักสูตรนั้น ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริหารและฝ่าย วิชาการไม่เพียงพอ

4. ผลการประเมินองค์ประกอบด้านผลผลิต พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ต่ำ

เพ็ญพรรณและคณะ(2535) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรการ พยาบาลและผดุงครรภ์ (ระดับต้น) ศึกษาเฉพาะกรณีวิทยาลัยพยาบาลและผดุงครรภ์วชิระ พยาบาล โดยใช้วิธีการประเมินรูปแบบชิป (CIPP Model) ผลการวิจัยพบว่า

1. การประเมินบริบท ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ โครงสร้างและเนื้อหาสาระของหลักสูตรมีความสอดคล้องกันในระดับมากและค่อนข้างมาก คือ วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเขียนได้ชัดเจน สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและมีความเป็นเอกลักษณ์แห่งวิชาชีพ เนื้อหาสาระของหลักสูตรได้รับการประเมินว่า มีความน่าสนใจ ความทันสมัยอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ประโยชน์ในการนำไปใช้ในวิชาชีพอยู่ในระดับมาก และควรเพิ่มเนื้อหาสาระในส่วนที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น ในด้านผู้สอนและผู้เรียนมีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้นปริมาณอาจารย์ในวิทยาลัยมีจำนวนน้อย ไม่สอดคล้องกับปริมาณของนักศึกษา ในด้านสิ่งประกอบอื่นๆ คือ ตำรา สื่อทัศนูปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์ การฝึกปฏิบัติ สถานที่เรียน ทั้งอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษามีความเห็นสอดคล้องกันคือ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ยกเว้นสถานที่ฝึกปฏิบัติงานภาคสนาม และหอผู้ป่วยสำหรับฝึกปฏิบัติงาน ประเมินอยู่ในระดับค่อนข้างมาก

3. การประเมินกระบวนการ การประเมินของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนเหมาะสมอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมาก ยกเว้นเรื่องความพร้อมในการเตรียมเนื้อหาสำหรับสอน และความเหมาะสมของการเตรียมสื่อการสอนกับเรื่องที่จะสอนรวมทั้งกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษามีความเห็นว่ามีเหมาะสมค่อนข้างน้อย ผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรทุกหมวดวิชาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมาก ด้านสื่อประกอบการเรียนการสอนมีความเหมาะสมค่อนข้างน้อย ยกเว้น สถานที่ฝึกงานภาคสนามและหอผู้ป่วยสำหรับฝึกปฏิบัติงาน

4. การประเมินผลผลิต ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาได้ประเมินสอดคล้องกันว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะทั่วไปและคุณลักษณะเฉพาะวิชาชีพตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในระดับค่อนข้างมาก

วณิช นิรันตรานนท์ (2535) ได้ประเมินหลักสูตรปริญญาตรีในวิทยาลัยพลศึกษา โดยใช้รูปแบบประเมินแบบชิป (CIPP Model) ได้ผลการประเมินสรุปได้ดังนี้

1. ด้านบริบท วัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีความเหมาะสม ชัดเจน โครงสร้างของหลักสูตร กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องเพิ่มให้มากขึ้น และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรยังมีความซ้ำซ้อนกันอยู่มาก

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น ได้แก่ สื่อการเรียนการสอน วัสดุหลักสูตรทั้งปริมาณและคุณภาพ ยังไม่เหมาะสม และไม่ได้รับความสะดวกในการเก็บข้อมูล ส่วนสถานที่เรียนมีความเหมาะสมดี

3. ด้านกระบวนการ การเรียนการสอนยังต้องปรับปรุง เรื่องการใช้สื่อการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นอกเหนือจากในเวลาเรียนปกติ การวัดและประเมินผล มุ่งเน้นความรู้และทักษะมากกว่าความคิดสร้างสรรค์

4. ด้านผลผลิต ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ทำงานแล้วและเป็นงานภาคเอกชน ผู้สำเร็จการศึกษาจะมีความรู้ความสามารถ ดำเนินการประกอบอาชีพอิสระทางด้านการกีฬา

5. ปัญหาของหลักสูตรที่พบคือ การขาดตำราที่มีคุณภาพ ขาดงบประมาณ และการประสานงานระหว่างวิทยาลัยคู่สมทบ

เจนจิรา เจนนาวิน (2536) ได้ประเมินหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย พุทธศักราช 2529 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยใช้รูปแบบซีป (CIPP Model) เป็นแบบในการประเมิน และทำการประเมินในด้านบริบท ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และผลผลิต ซึ่งได้ผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ด้านบริบท สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายทั่วไปมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายรายวิชา จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเสริมสร้างให้ผู้เรียนพัฒนาด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย จุดมุ่งหมายรายวิชาเอกเน้นการนำความรู้ไปใช้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความชัดเจนและเหมาะสมในระดับมาก โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง เนื้อหาของหลักสูตรสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และมีความน่าสนใจ ความเหมาะสม ความสอดคล้องต่อความต้องการของผู้เรียนในระดับปานกลาง

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น สรุปได้ว่า อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า ความทันสมัยของอุปกรณ์การเรียนการสอนและตำราเรียน ความสะดวกในการเก็บข้อมูลการเรียนการสอน ความเหมาะสมและความเพียงพอของสถานที่เรียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่สำหรับนักศึกษาอยู่ในระดับที่น้อย

3. ด้านกระบวนการ พบว่า อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษามีความคิดเห็นว่า กระบวนการและการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

4. ด้านผลผลิต พบว่า ผู้บังคับบัญชามีความเห็นว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก และผู้สำเร็จการศึกษามีความสามารถในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัยอยู่ในระดับมาก

สุทธพิทย ชลประทีน (2536) ได้ใช้รูปแบบชิป (CIPP Model) ประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2533) ประเภทวิชาเกษตรกรรม ศึกษาเฉพาะกรณี วิทยาลัยเกษตรกรรม กลุ่มภาคเหนือ สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านบริบท พบว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความชัดเจนดี โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสม เนื้อหาวิชาในแต่ละรายวิชามีความซ้ำซ้อนกัน เนื้อหาวิชาในหมวดวิชาชีพและวิชาเลือกเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น พบว่า จำนวนอาจารย์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตรมีความเหมาะสม และมีความเอาใจใส่กับรายวิชาที่เปิดสอน ความพร้อมของเอกสารตำรา และวารสารเพื่อการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมยังไม่เพียงพอ

3. ด้านกระบวนการ พบว่า วิทยาลัยจัดให้มีการสอนซ่อมเสริมเพื่อพัฒนาให้นักศึกษามีความมั่นใจในผลการเรียน และจัดกิจกรรมได้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา วิทยาลัยเปิดสอนกลุ่มวิชาตามหลักสูตรเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และความต้องการของตลาดแรงงานได้ดีพอสมควร

4. ด้านผลผลิต พบว่า ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี

ธาริ วารีสัจด์ (2537) ได้ทำการประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทเกษตรกรรม พ.ศ. 2521 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตปทุมธานี โดยใช้รูปแบบชิป (CIPP Model) ในการประเมิน สรุปผลการประเมินได้ดังต่อไปนี้

1. การประเมินด้านบริบท ประเมินวัตถุประสงค์ของหลักสูตร พบว่า มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน ตอบสนองต่อความต้องการของสถานศึกษา สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงและมีความสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลางและควรเพิ่มจำนวนหน่วยกิตภาคปฏิบัติเกษตรให้มากขึ้น ในส่วนของเนื้อหาวิชาพบว่า มีความถูกต้องทันสมัยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมในการนำไปประยุกต์ใช้ประกอบอาชีพ

2. ประเมินปัจจัยเบื้องต้น ทำการประเมินทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินการตามหลักสูตร พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ควรปรับปรุงงานฟาร์ม หนังสือ ตำราในห้องสมุด โรงอาหาร สภาพห้องเรียนบางห้อง และจัดสัดส่วนพื้นที่ปฏิบัติงานฟาร์ม ให้เพียงพอและมีความเหมาะสมยิ่งขึ้น รวมถึงการปรับปรุงการบริการของบุคลากรที่ทำหน้าที่ด้านบริการ

3. ประเมินกระบวนการ ทำการประเมินกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ครู-อาจารย์มีความเหมาะสมในด้านคุณลักษณะส่วนตัว การจัดเตรียมการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

สอน มีความเหมาะสมและควรปรับปรุงการสอนวิชาปฏิบัติงานเกษตรโดยเน้นการฝึกทักษะการปฏิบัติงานเกษตรให้มากขึ้น การบริหารหลักสูตร มีความเหมาะสมและควรจัดให้มีคณะกรรมการควบคุมดูแลการบริหารหลักสูตร ส่วนในการวัดและประเมินผล มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและเนื้อหาวิชา มีการนำผลการวัดและประเมินผลการเรียนไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน ผู้สอนมีความรู้ในการวัดและประเมินผลการเรียน มีความชัดเจนในการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการวัดและประเมินผลการเรียน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ แต่ควรปรับปรุงการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการวัดและประเมินผลการเรียนวิชาปฏิบัติงานฟาร์มให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

4. ประเมินผลผลิต ทำการประเมินคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีเจตคติต่อการเกษตรอยู่ในระดับมาก มีความอดทนหมั่นเพียร มีวินัยและเคารพกฎหมาย ความเป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในศาสนาและหลักธรรม มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความศรัทธาในการปกครองระบอบประชาธิปไตย มีความรู้ความสามารถเหมาะสมในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ และผู้สำเร็จการศึกษามีระดับคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างดี

สุภรณ์ ศิพพงษ์ปรีชา (2537) ได้ประเมินหลักสูตรทันตภิบาล พุทธศักราช 2529 : การศึกษาเฉพาะกรณี ภาควิชาทันตภิบาล วิทยาลัยการสาธารณสุขภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น โดยใช้รูปแบบซีป (CIPPMModel) ในการประเมิน ผลการวิจัยพบว่า

1. การประเมินบริบท ด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมีความเหมาะสมมาก สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และมีความเป็นเอกลักษณ์แห่งวิชาชีพ สำหรับโครงสร้างของหลักสูตรโดยทั่วไปแล้ว ทุกฝ่ายมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีความเหมาะสม ยกเว้นบางรายวิชาที่ถูกประเมินว่า ไม่มีความจำเป็นต่อหลักสูตรและการปฏิบัติงานในวิชาชีพ และในด้านเนื้อหาสาระนั้น ในบางรายวิชาของหลักสูตรควรปรับปรุงทั้งในด้านเนื้อหาที่ซ้ำซ้อนกันและจำนวนหน่วยกิตที่มากเกินไป

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น ด้านผู้สอนและผู้เรียน โยภาพรวมแล้วทุกฝ่ายมีความเห็นว่าเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ในระดับมาก แต่ในด้านส่วนประกอบอื่นๆ ที่สนับสนุนการเรียนการสอนยังมีบางส่วนที่มีความเหมาะสมน้อย ทั้งในด้านปริมาณ คุณภาพ และความสะดวกในการให้บริการ

3. การประเมินกระบวนการ ซึ่งประกอบด้วย การจัดการเรียนการสอนและการวัดผลการประเมินผล ผู้เรียนและผู้สอนเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงการเรียนการสอนในลักษณะต่อไปนี้เป็น การ

เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยเฉพาะในด้านการวัดผลประเมินผล นอกจากนี้นักกลุ่มตัวอย่างยังได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า การให้คะแนนยังขาดมาตรฐานที่ชัดเจน

4. การประเมินผลผลิต ทันตาภิบาลที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรทันตภิบาล พุทธศักราช 2529 ของภาควิชาทันตภิบาล วิทยาลัยการสาธารณสุขภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น มีคุณลักษณะทั่วไป และคุณลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับความรู้ความสามารถเฉพาะวิชาชีพที่พึงประสงค์ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ยกเว้น เจตคติต่อวิชาชีพในกลุ่มผู้เรียน ซึ่งทุกฝ่ายมีความเห็นสอดคล้องกันว่า เป็นคุณลักษณะทั่วไปที่มีอยู่ในระดับน้อยของผลผลิตที่สำเร็จจากวิทยาลัยสาธารณสุข

2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เชฟเฟอร์ (Schaefer, 1961) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรการฝึกหัดครูของวิทยาลัยพาร์สัน เพื่อปรับปรุงหลักสูตรของวิทยาลัยให้ดีขึ้น โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้สำเร็จการศึกษาปี ค.ศ. 1951 - 1959 จำนวน 226 คน และผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 96 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ผู้สำเร็จการศึกษาประมาณร้อยละ 84 มีความพอใจในตำแหน่งหน้าที่การงานของตนที่ปฏิบัติอยู่ ส่วนผู้บังคับบัญชาร้อยละ 93 มีความพอใจในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษา การบริการต่างๆ ในวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ เช่น การให้คำปรึกษาหารือต่างๆ ห้องปฏิบัติการต่างๆ เป็นต้น ผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่า การเตรียมตัวทางวิชาเอกเพียงพอแล้ว แต่การฝึกหัดใช้อุปกรณ์การสอนยังไม่เพียงพอ ในเรื่องการฝึกสอน ควรให้นิสิต อาจารย์นิเทศ และอาจารย์พี่เลี้ยงมีความใกล้ชิดกันมากกว่านี้ ระยะเวลาที่ฝึกสอนควรเพิ่มเวลา อย่างน้อยครึ่งภาคเรียน

เทย์เลอร์ (Tayler, 1963) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินผลหลักสูตรปริญญาโททางการศึกษา ในวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐโอคลาโฮมา โดยสัมภาษณ์ผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน 125 คน ครูใหญ่โรงเรียนที่ผู้สำเร็จการศึกษาสอนอยู่จำนวน 75 คน ผลการวิจัยสรุปว่า ครูใหญ่ และ ผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นตรงกันว่า ควรปรับปรุงเนื้อหาวิชาและเพิ่มวิชาเลือกให้มากขึ้น ส่วนใน

วิชาการศึกษาคควรปรับปรุงบางส่วน เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริง ควรให้มีโอกาสเลือกเรียนรายวิชาตามความสนใจของผู้เรียน

คอสส์ (Kauss, 1969) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินผลหลักสูตรปริญญาโททางการสอน ของมหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์น โดยการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรจากผู้สำเร็จการศึกษา ผลการวิจัยสรุปว่า จำนวนร้อยละ 80 ของผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นว่าความสามารถ

ทางการสอน ของผู้สำเร็จการศึกษายังจะต้องได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ จึงมีความประสงค์จะให้การจัดหลักสูตรทางการสอนให้เน้นเกี่ยวกับสมรรถภาพทางการสอนให้มาก

ซิมมอนส์ (Simmons, 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรดนตรีศึกษา ที่มหาวิทยาลัยลามาาร์ เมืองโบมอนต์ มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา เพื่อตัดสินว่า หลักสูตรตรงกับความต้องการของบัณฑิตหรือไม่ และมีรายวิชาหรือขอบข่ายการศึกษาใดบ้างที่มีคุณค่าน้อยหรือไม่มีคุณค่า ให้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตปริญญาตรีทางดนตรี 335 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า ขอบข่ายการศึกษาที่ตรงกับความต้องการของบัณฑิต ได้แก่ รายวิชาพื้นฐานการรวมวงของวิชาเอกดนตรี รายวิชาดนตรีของวิชาโท ทั้งปฏิบัติและทฤษฎี แบบแผนดนตรีศึกษา คีตวรรณกรรม ทักษะดนตรี ความสามารถส่วนบุคคล การใช้ภาษาอังกฤษ ความซาบซึ้งดนตรี และการสอนนักเรียน ขอบข่ายการศึกษาที่ไม่ตรงกับความต้องการของบัณฑิต ได้แก่ รายวิชาการศึกษาเรื่อง ความเข้าใจเด็ก บุคลิกภาพในการสอนและความรู้ทั่วไป รายวิชาในขอบข่ายที่ไม่ตรงกับความต้องการของบัณฑิต ได้แก่ คณิตศาสตร์ การปกครอง แบบแผน ดนตรีระดับประถมศึกษา สัมมนาสำหรับการสอบปากเปล่า ทักษะและความเข้าใจที่ไม่ตรงกับความต้องการของบัณฑิต ได้แก่ การสอนขับร้องระดับมัธยมศึกษา การเรียบเรียงเสียงประสานวงแจ๊ซ การเก็บบันทึกเสียงในห้องเรียน และการใช้เครื่องมือโสตทัศนะ รายวิชาที่มีประสิทธิภาพได้แก่ รายวิชาเอกดนตรี และทฤษฎีดนตรีรายวิชาที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุด คือ แบบแผนดนตรีระดับประถมศึกษา และคณิตศาสตร์ ลักษณะเด่นของวิชาเอกในหลักสูตรมีดังนี้ คือ ทฤษฎีดนตรี ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับเครื่องดนตรี รายวิชาเอกการประยุกต์ดนตรี ลักษณะด้อยที่สำคัญในหลักสูตร ได้แก่ ดนตรีระดับประถมศึกษา รายวิชาแบบแผนดนตรี การอำนวย

การขับร้อง ความคิดเห็นเพิ่มเติมที่มีความถี่สูง ได้แก่ การสอนนักเรียนจำเป็นต้องให้ประสบการณ์ทางปฏิบัติมากขึ้น และรายวิชาแบบแผนดนตรีจำเป็นต้องเน้นรายละเอียดเฉพาะเพิ่มเติม

เฟลชเชอร์ (Fletcher, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินโปรแกรมดนตรีศึกษา ในมหาวิทยาลัยคลาฟลิน ประเทศเยอรมัน เพื่อระบุลักษณะเด่นและจุดอ่อนของโปรแกรม ใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมจากบัณฑิต 93 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้จำนวนร้อยละ ผลการวิจัย พบว่า ลักษณะเด่นของโปรแกรม ได้แก่ ทฤษฎีดนตรี คีตลักษณ์ และการวิเคราะห์ประวัติดนตรี วรรณคดี การขับร้อง และรายวิชาแบบแผนดนตรี จุดอ่อนของโปรแกรม ได้แก่ เทคนิคของออฟและโคคาสี การสอนดนตรีในวงแบนด์และออเครสต้า โอกาสในการปฏิบัติรวมวง การทดสอบและการวัดในดนตรีศึกษา ดนตรีร่วมสมัย ดนตรีชนผิวดำ ประสบการณ์ทางวัฒนธรรมในและนอก

มหาวิทยาลัย ผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วโดยทั่วไปไม่ชอบห้องปฏิบัติการ หลักสูตร ขอบเขตการฟัง และเครื่องดนตรีที่คณะดนตรีเป็นเจ้าของ

เนเกล (Nagel, 1984) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินผลหลักสูตรบริหารการศึกษาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยอาครอน โดยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ให้แก่ดุษฎีบัณฑิต จำนวน 129 คน ผลการวิจัยสรุปว่า ดุษฎีบัณฑิตส่วนใหญ่มีความพอใจในประสบการณ์ที่ได้รับจากหลักสูตร และหลังจากที่สำเร็จการศึกษาไปทำงานแล้ว ผลปรากฏว่างานในหน้าที่มีความก้าวหน้าไปอย่างดี และควรมีการสร้างแผนงานในการทำงานติดต่อประสานกันระหว่าง มหาวิทยาลัย และ ดุษฎีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว

จากการประมวลแนวความคิดจากผลการวิจัย เกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรทั้งในประเทศ และต่างประเทศ พบว่า หลักสูตรที่สร้างขึ้นมาแล้ว มีความจำเป็นที่จะต้องมีการประเมิน เพื่อพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิจัยเกี่ยวกับการประเมิน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535 สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ตลอดจนเพื่อหาข้อบกพร่อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงหลักสูตรต่อไป